

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Fur innocentem furti accusans, bis suspenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

modum imprecantis prædixit Propheta: *Gladus eorum intret in corda ipsorum, & arcus eorum confringatur.* Rumpitur enim fistula: vel non reddit ignem silex; vel trepidat manus iaculantis, ut plumbum in auras irritum expuatur. Itaque ictum excipit, qui ictum destinavit. Quin etiam audiimus, sæpe gladium ipsum, instar ceræ, reflexum, atque in se se redeuntem, illum ipsum, à quo vibrabatur, interemisse.

Sicut autem isti ad gladium suum iure damnantur, ita alij ad laqueum; ut iustitia summi Iudicis etiam de illis triumphet, qui in aère sublimes conspiciuntur. Brevis est, sed ob inauditam malitiam incredibilis historia, nisi ab scriptore tam fide digno memoraretur. Colonia S. Andreae Canonicus seruum equo expeditum miserat ad decimas colligendas. Via illum ducebat haud procul à patibulo, in quo recens suspensum, dilapsis iam ceteris omnibus, animaduertens adhuc moueri, aliquid in eo vitæ superesse, ex palpitatione, coniecit; tactusque miseratione, laqueum gladio incidit; restim laxavit, allataque in pileo ex proximo amne aqua hominem refocillavit. Qua refrigeratione recreatus, ad mentem, immò ad amentiam redijt suspensiosus. Adeò enim pertinax est furandi consuetudo, ut ne resti quidem ipsa se sinat tolli. Itaque resumptis viribus, desperatissimæ audaciæ fur, liberatorem suum ad proximam villam secutus est: ibi malefium pro beneficio reponens, manum iniecit in equi eius frænum, atque elata voce clamare cepit; eum equum suum esse, fessorem iniustum vi sibi illum abstulisse. Vociferatio homines acciuit; qui vndique accurrentes ex agris, & abigeo indignantes, nec audito quidem aut ad excusationem admissa necem decreuerunt; factoque agmine, rapuerunt ad furcam; & ad illam ipsam furcam de qua furem eques innocens paulo priùs deposuerat. Erat enim illa vtrique loco communis. Nouum mortalium globum cum ad patibulum consuere vidissent viciniore illi, qui furem laqueo addixerant, accurrerunt & ipsi, interrogaturi, quid rerum gereretur. Ad patibulum vbi ventum est, viderunt abesse suspensum, & adesse alium suspendendum; cui datâ pro se loquendi copiâ, auditaque rei gestæ tota serie, vultumque audacissimi furis haud parum licet sanguine suffuso denigrati agnoscentes,

Eccc

INDO.

III.

Cæsarius lib. 6. Illustr. Mirac. c. 24.

innocentem absoluerunt, calumniatorem autem patibulo suo reddiderunt. Qui proinde, iuxta prouerbium, suo ipsius laqueo captus, in ea ipsa cruce, quam alteri parauerat, bis pependit, quia sapius meruit.

IV.

Dan. 3. 92.

Nunc & in igne videamus iustitiam talionis. Neque enim tacendum est, quod Daniel memorat, tribus pueris accidisse, qui ipsi illæsi ambulantes in medio ignis spectandi spectauerunt eos, extra fornacem, ardentem, à quibus iniecti fuerant. *Et non cessabant*, ait Propheta, *qui miserant eos, ministri regis succendere fornacem, naphtha, & stuppa, & pice, & malleolis, & effundebatur flamma super fornacem cubitis quadraginta nouem: & erupit, & incendit, quos reperit iuxta fornacem de Chaldeis.* Quid illi? nonne ignem sibi met ipsis incenderunt? & senserunt ignem, extra elibanum, quem serui Dei in furnum calidum conditi non senserunt, suauissima aura recreati? Nimirum sæpe illud ipsum malum, quod alijs homines machinantur, incurrunt; atque ijs, quibus machinantur illud, in refrigerium commutatur, ut illis tantò ægrius sit, si videant, se non solum, id quod voluerunt, non effecisse, sed etiam technam se suam in se ipsos struxisse. Itaque tres pueros, immò tres viros illos, flamma illustrauit, Chaldeos supplicij authores deuorauit.

V.

Ex 2. p. Chron.
nic. Francisc.
lib. 8. c. 28. §
1 Catechismi
Granat. lib. 2.
c. 27. §. 10.

Haud absimile quiddam scribitur in vita S. Elisabethæ reginæ Lusitanæ. Habebat ea regina, inter ephebos, puerum insignem, omnibus naturæ & gratiæ donis ornatum. Nam & forma erat præstans, & ingenio vigeat, & splendebat virtutibus; præsertim pietate, ac fidelitate. Sed ò quàm periculosum est, in aula eminere! Illæ ipsæ dotes, quæ puerum reddebant amabilem, inuidiæ eum obiecerunt. Erat inter eosdem ephebos alius perditissimis moribus puer, qui non poterat pati, quòd regina alterum, præ se, præque ceteris æstimaret, & verò etiam per illum tantas (quas solebat in pauperes expendere) elemosynas dispensaret. Maluisset enim ipse esse quæstor, diribitorque, ut nummos, pro lusibus clependi haberet occasionem. Cogitauit igitur diu, quomodo eum modo amoliri posset, ipseque in officium eius succedere. Haud utilius ei consilium incidit, quàm ut apud regem eum illis titulis accusaret, qui ob gratiam, quam apud reginam habebat, maximè pro-